

Hoofdstuk

-1-

Met een zucht klapte Marieke van Asperen haar koffer dicht en sloot hem af. Ze pakte haar reistas en inspecteerde de inhoud. Daarna pakte ze de kleine koffer en keek met een glimlach naar het uniform dat ze vanaf morgen zou gaan dragen. Met trots zette ze haar bagage bij de slaapkamerdeur en ging op haar bed zitten.

Haar gedachten gingen terug naar het afgelopen jaar. Ze was geslaagd voor haar opleiding toerisme en ze had een aanstelling bij een touroperator aangenomen, waarvoor ze als invalreisleidster een paar reizen naar Florence in Italië had begeleid.

Afgelopen winter was ze ingevallen voor een zieke collega in een wintersportoord in de Franse Alpen. Een paar weken geleden had ze bericht gekregen dat ze door haar touroperator was uitgeleend aan een rederij. Zodoende zou ze het komende zomerseizoen reisleidster worden op een schip dat Rijnreizen maakte met Bazel als eindbestemming; daarna volgde een rondreis met de touringcar door Zwitserland en dan met de boot terug naar Arnhem.

Ze was zo enthousiast geworden dat ze meteen naar de bibliotheek was gegaan en boeken had gehaald. Ook op internet had ze veel informatie kunnen vinden. Ze had hard gewerkt en had veel informatie in haar laptop gezet.

Ze stond op van haar bed, zette de laptoptas bij de bagage en keek haar kamertje nog eens rond. Een heel zomerseizoen bleef ze weg, want ze had het zo geregeld dat, als ze 's zaterdags in de namiddag terug kwam in Arnhem, ze bij haar tante kon logeren. 's Maandags moest ze immers alweer vroeg op haar werk zijn, dus dat leek haar een prima oplossing.

Wel zou ze haar familie missen. Ze dacht terug aan haar broer Pim en zijn vrouw Lucie en aan hun kinderen Suus en Lot, die in de buurt woonden en geregeld even thuis kwamen voor een bakje koffie. En dan was er haar punkzusje Miranda, die twee jaar jonger was dan zij en er altijd zo uiterst hip uitzag. Haar haren stonden alle kanten op door de gel en haar piercings en tatoeages maakten haar punkuiterlijk compleet. Dan had ze weer een paar maanden werk, dan weer niet. Haar ouders maakten zich terecht zorgen om haar zusje.

Broer Chris, hij was de oudste van de kinderen, kwam niet meer thuis. Zijn vrouw Marjan had een akkefietje gehad met haar ouders en zodoende was het contact verbroken. Dat betekende voor haar ouders dat ze de beide kleinkinderen Stefan en Sjoerd ook niet meer zagen. Dat deed pa en ma ontzettend veel verdriet.

Nee, dacht ze, haar ouders hadden het beslist niet makkelijk met hun zeven kinderen. Want ze had nóg een broer en twee zusjes. Claudia, de verpleegkundige, werkte in Arnhem in het ziekenhuis en Yvonne, de vwo-studente en een jaar jonger dan Miranda, woonde nog thuis. Haar vrijgezelle broer Kees woonde in Canada. Hij was een paar jaar geleden geëmigreerd.

Marieke schudde haar hoofd en liep naar beneden, waar ze nog even gezellig met haar ouders een kop koffie dronk.

'Ben je nerveus?' vroeg vader.

‘Ik zie een beetje op tegen de kennismaking met de bemanning. Ik hoop dat er een paar leuke meiden en vrouwen bij zijn van mijn leeftijd, dan hebben we nog iets te babbelen.’

‘Dat hopen wij ook, want zo helemaal zonder vrouwen in de bemanning, dat lijkt me helemaal niets voor jou,’ zei moeder en knikte haar dochter bemoedigend toe.

‘Tegenwoordig zie je steeds vaker vrouwen op mannenposities. Dus dat zal aan boord ook wel zo zijn.’

‘Hoe vroeg wil je morgen vertrekken?’ wilde vader weten.

‘Ik moet er om negen uur zijn,’ antwoordde Marieke.

‘Dan roep ik je om zeven uur,’ zei vader. ‘Ik ga nu naar bed. Fijne reis en succes, Marieke.’

Ze zei haar ouders welterusten en liep ook naar boven.

De volgende morgen had vader Marieke bij het begin van de weg naar de kade afgezet. Ze had hem bedankt en nog een kus gegeven en ze had tranen in zijn ogen gezien. Ze liep naar de kade. Met een zucht liet ze de twee koffers op de grond staan. Ze strekte haar rug en tuurde de kade af. Ze zocht een wit cruiseschip, maar er lagen er zoveel. Ze keek links en rechts. Welk schip moest ze hebben? Ze zuchtte opnieuw, liep op de gok de linkerkant van de kade op en sleepte de koffers achter zich aan. En opeens zag ze de boot. Met grote rode letters stond erop: *ms Christina*. Er kwam een glimlach op haar gezicht. Deze boot zou immers deze zomer haar werkterrein zijn.

Jaren had ze naar dit tijdstip toegeleefd. Ze was uitgeleend door de touroperator aan de rederij, die na een sterfgeval verlegen zat om een reisleader. Ze was verbaasd geweest toen de brief met de bevestiging was gekomen en had erg uitgekeken